

VERLANGEN

19 GEDICHTEN

De tijd van mijn moeder

Ze neemt de tijd, meer dan een eeuw,
en deelt ruimhartig uit,
koffie met slagroomtaart.

Ze toont haar waardigheid

vol overgave,
of anders troont ze ons wel mee in
beelden die zij onnavolgbaar schept.
Wij zijn altijd van haar partij.

Ze denkt, haar leven onder handbereik,
zichzelf terug, haar dwarse stappen
vol van verlangen naar uitbundig avontuur,
naast dure plicht van tred en trouw.
De pijn die zij bewaarde
tekent haar hart. Een kind verliezen
kent geen tegenbeeld.

Wij voegen ons om haar, ieder een eigen plek.

De uitgelezen bijbel naast haar op tafel
schouwt ze met ingetogen wijsheid.
Haar tijd legt ze voor eeuwig neer

Het aanzien van de aarde

Nomaden

wisten van overleven
van moed houden en de tent opbreken
van overleveringen
die vertellen van
water en droogte.

Landbouwers

rooiden het zonder praat,
het was allemaal te overzien, de regen kwam als geroepen
of kwam te laat, god had het voor het zeggen
of anders de weergoden wel. Als er vee in het geding was
moest je de besmetting buiten de deur houden.

Hoe dan ook de aarde kwam in vervoering.

Recht op voedsel was er
voor wie zijn handen voldoende hoog ophief.
In de stad werd schaamteloos gegeten en gedronken.
Gebruiksaanwijzingen om uitputting voor te zijn
werden in de wind geslagen.

Wie nu nog op de uitkijk staat
en zijn aandacht niet laat varen
hoort geroep van drenkelingen
die geen leeftocht meer hebben
en door onbeheerst water op het droge zijn geworpen.

Hun dorstige kelen laten geen beker voorbijgaan,
geen druppel wordt gemorst op tijdelijke grond,
Zij slaan hun blik op, vragen om verstandhouding.

4 mei

Hoor het schreeuwen

uit de opengebarsten volkeren van toen.

Lees hardop de namen

van de vermoorden,

ongescheiden verzet in steen.

Versta met hart en ziel

het teken van bevrijding.

schoonheid

meegezogen in de cadans
van opgerichte beelden
strek ik mijn handen uit
naar boven

kom ik onverwachte taal tegen
ontrafel ik de klanken
van poëzie
woord voor woord

adem ik diep in
het zuchten en het fluisteren
van de instrumenten
als op vleugels gedragen

schoonheid
toont aan mij haar gelaat
is onaantastbaar

zienderogen ben
ik bij machte
haar tot verbeelding te brengen

dank je wel

iemand

ja jij

gooit de deur open

schopt alles in de war

wat nog binnen handbereik lag

aan kleren en kabeltjes

en twee boeken

en een halflege fles

en boven alles uit

hard metal music

ritme van

wat nog binnen mijn muren

op orde was

jij laat de overlast van

de angstdromen

van die klote wereld

binnen

ja jij

steekt je handen

uit je mouwen

strekt ze uit naar mij

lijkt het

vraagt of ik een

lamp kan laten schijnen

en waar de messen liggen

om een appeltje te schillen

en of ik nog wat kan vertellen

over vandaag, gisteren , wie er

in de buurt wonen

of ik wel eens kinderen zie spelen

dank je wel zeg jij

na ogenblikken van verstandhouding

jij vraagt of ik het goed vind

om nog een keer terug te komen

Geloof

Wist ik maar hoe te vliegen naar
zeker weten. Na een noodlanding
verwijst grondpersoneel mij
naar de platgereden routes van toen.
Onverrichterzake keer ik terug naar af,

stuit op onwrikbaar geloof in het verzamelen
van grote massa's steeds weer nieuwe grote massa's
van nog meer van-jou-en-van-mij-gegevens,
werkelijkheden die de aanlooproutes voor een nieuwe vlucht
onomkeerbaar afbakenen.

Ik vang jouw blik op uit de verte.
Met een lied van ongerijmd verlangen naar liefde
krijg ik mijn doorstart onder de knie.

hoop

aan de rand van het meer

diept haar gelaat

uit het water op

woorden in memoriam komen

in rimpels terug

hij weet zich onlosmakelijk met haar verbonden

thuisgekomen wordt de beker

tot aan de rand gevuld

leven sterft niet uit

tegengeluid

geharnast horen wij het woeden van het orgel
kerkmuren organiseren akoestiek
tegen alle treurnis in

woorden vallen in scherven voor onze voeten
ruimte is er alleen om je knieën te buigen
we bidden wanhopig om stilte

op het kerkplein buiten zetten mensen
met gebroken stemmen een lied in
gods adem herneemt ons

Verbinding

In het ochtendschemer
sta ik op het perron samen met schimmen van reizigers
verzonken in het ritueel
van aankomst en bestemming.
Wij luisteren naar de weergalm
van onverstaanbare opsommingen,
staren naar borden met gemiste aansluitingen.

In de trein vind ik mijn zitplaats van alledag.
Ik zie, een jongen staat op voor een oudere.
Een v-vormige vogeltrek
boven de weilanden vangt mijn blik.

De meeste reizigers blijven afgeschermd,
geprevel blijft woordeloos tussen mijn oren hangen.
Ik txt een memo voor mezelf.
Bij het schurend geluid van wissels
sta ik zonder omkijken op .

tijd

1 minuut

blijven volproppen

zolang 1 minuut

tenminste volgepropt

kan worden

geen bagage achterlaten

alles, kop koffie meenemen

4 berichten

van antwoorden voorzien

en muziek , vooral die van

overbelicht gehalte,

en een rapper-lied afraffelen

voor de dood heb ik geen

belangstelling, kost alleen maar

tijd waarin ik me verlies

tijd is een doosje

met verliesranden

ontsnappen vraag je voorzichtig

daar is ruimte voor zeg je

Migrant

Leiders walsen hun danse macabre
over de pleinen van weerstand.

Als ontheemden in eigen huis
sterven de tegenklanken weg

De schok voelt dag na dag
minder onwennig.

Vluchten is blijven hopen,
achteromkijken bevestigt noodlot

Er is geen oever om halt te houden.

De rivierbedding is opgedroogd
alsof het paradijs even openscheurt.

Iemand roept aan de overkant
kom over.

Er is grond voor toekomst.

In plaats van doortocht door land
rest eerst nog een zee vol verlies.

Ontscheept lijkt het of een tent
mij inpakt, toedekt.

Morgen zal ik mijn bewijs
van verlangen laten zien.

moeder en kind

een mensenkind wordt

wee na wee

uit de baarmoeder omhoog getild

er wordt voor beiden ruimte geschapen

om het leven uit te schreeuwen

en adem te krijgen

om elkaar te voeden

met onuitsprekbare liefde

let it be

zeeschuim loopt

golflengtes lang uit op het strand

vertelt niet waar het vandaan komt

vervluchtigt in het niet

helmgras houdt vast

wat tegen de storm in

zich niet laat verzanden

waar ziel en zaligheid

geen weet van hebben

schelpen vol van elegieën

uit werelden zonder einde

breken open met het ruisen

van onzegbare taal

raadsel van waar niet is

lost op in wat zal komen

let it be, let it be

Hulp

Ik tast tussen dood en leven

muren af,

opgetrokken

uit kunstgrepen

en onbegrepen woorden.

Poorten zetten zich te kijk

met leegten van uitzicht.

God, ben je daar , je bent niet gezien,

je staat niet bekend

in de rij van meten en weten.

Kan je wel

helpen met het slopen

van muren.

Kinderlied

Neem mij mee aan je hand, kind.
Ik voel me geraakt door jou , ik zie
jouw goudkleurige haar als lichtval
In het bospad voor ons.
Ik voel de huid van bomen
waarachter jij verstoppertje speelt.

Jij troont mij mee naar jouw geheimplek.
Je deelt sprankelend water uit
aan wie jou lief zijn, kinderen
zonder plakplaatjes van herkomst .

Jullie stemmen stijgen
boven de aarde uit
met een lied op vleugels
op de golf van tonen
van meer dan plezier.

Schoorvoetend laat ik je gaan,
zie ik jouw toekomst tegemoet

Liefde

Is het je prachtige kop
met de zilveren hoofdtooi en
heupen die dragen,
handen die haasten,
knieën die buigen
voor mijn onverzettelijkheid.

Zijn het je woorden,
uitgesproken
op uitgelezen momenten,
is het je opgeheven blik,
is het jouw stilte die
mijn lawaai verstomt.

Is het
wat wij in elkaar zien
wat onze lijven teweegbrengen
hoe jij en ik woord houden.
Noem het liefde.

Stemgeluid

Staccato marcheren

soldaten hun marsliederen

de straten in.

Salvo's geven de maat aan,

valse tonen fluiten door de ruïnes.

Geschreeuwde bevelen vermengen zich

met het ongehoord verdriet

uit dichtgesnoerde kelen.

En buiten de oorlog om,

Ingebed tussen de kloostermuren

zingen vrouwen en mannen hun liturgie

in een nooit te stillen stroom

in de eeuwige orde van de getijden.

Kinderen klinken terwijl

-zo lang ze zullen leven-

altijd overal bovenuit.

Jij daar, ik hoor jouw stem niet,

hoor mij dan toch,

waar is jouw weerklink in mij.

Geef jouw opmaat aan.

Zo leen ik mijn stem aan jou

voor jouw partituur,

jouw toon van hoop,

jouw taal van liefde.

Jij, de Ene, adem mijn gezang.

Verstaan

Verloren in mist schreeuwen we tegen de stroom in
waar een kolkende rivier ons in ongelijke helften snijdt,
baggertaal komt altijd van de overkant.

Opgekropt verdriet drijft ons terug naar
moerstaal en het stoepkrijten voor
het huis aan ieders binnendijk.

Met vergeten taal woelen we grondteksten op,
al is er nog last van losgeslagen woorden.

Wat we elkaar te zeggen hebben
heeft tijd nodig om te verstaan.
De veerman steekt van wal, ga mee zegt hij
als je de overkant wil bereiken.